

Llegeixin i mirin bé el diari. ¿Quants gais i lesbianes hi reconeixen? En els mitjans, els homosexuals no troben referents entre la gent corrent o els líders socials. A la cambra fosca no se'ls veu.

Llums a la cambra fosca

EVA PERUGA, defensora de la Igualtat d'El Periódico.

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 13 de juny del 2010

Quan la Gemma, militant a favor dels drets de gais i lesbianes, em va telefonar per convidar-me a parlar sobre com tracten els mitjans de comunicació els homosexuals, mentalment em vaig respondre de seguida: malament. Aquest tractament no té res a veure amb els insults ni la burla, que ja no són acceptables en una societat políticament correcte. Està relacionat, si em permeten, amb una cosa més profunda, més seriosa i més difícil d'elaborar. Es tracta de la representació que fem, a través de les imatges i dels textos, d'aquest col·lectiu, bona part del qual no se'l veu perquè està a l'armari. Els mitjans juguem als estereotips, l'últim d'aquests convertit en un clàssic del màrqueting: gai, sense càrregues familiars, alt poder adquisitiu, sibarita i amant dels viatges.

En un repàs de les informacions aparegudes en els dos últims mesos a EL PERIÓDICO, comprovo que la secció d'Icult és la que acull més homosexuals declarats, tant a les seves pàgines culturals com en les més mundanes com són les de Gent. Els mitjans, en aquests casos, seguim l'estela dels gais sortits de l'armari. Per això, costa trobar un protagonista homosexual a les pàgines de Política o d'Economia. I, pel fet de mantenir-se dins de la cambra fosca de la vida, els homosexuals assoleixen la categoria de notícia en seccions, per exemple, com

Internacional –sempre resulta més fàcil parlar dels de fora– quan els focus descobreixen l'amagada preferència sexual d'un polític conegut.

Així va passar recentment amb el britànic David Laws, que va presentar la renúncia 17 dies després de ser nomenat secretari del Tresor. El cas resumit és, segons el polític liberaldemòcrata, que es va apropiat diners del contribuent perquè no volia revelar que era gai i que vivia en parella. El fet va provocar un debat al Regne Unit, on el prestigiós diari The Guardian fins i tot li va dedicar un gran espai a la seva secció de cartes al director, amb el títol de ¿Diners o sexe?

Com a denúncia de l'homofòbia es va poder llegir la informació sobre l'elecció d'Elena Kagan per al Tribunal Suprem dels Estats Units, que alguns sectors nord-americans van intentar dinamitar perquè presumptament és lesbiana. Si ets dona i ets lesbiana pateixes, llavors, una doble apagada informativa. El prejudici relega el col·lectiu homosexual a la marginalitat informativa i el contraposa, com a pecador, davant dels creients o, com a malalt, davant la medicina. A tot estirar, als gais se'ls dóna aquella pinzellada de sensibles i bons fills que els fa «tolerables». Mai iguals.

Ens podem culpar, en general, de no comptar amb el testimoni de les famílies amb persones del mateix sexe com fem amb les heterosexuales. Acostumem a fer protagonista l'homosexualitat més que els homosexuals, sent ells, sovint, la cara de creus com el sexe, la sida i la religió. L'Església, en moltes ocasions, apareix com una veu autoritzada i superior a la dels col·lectius afectats.

PERQUÈ SI, en general, es parla d'homosexualitat, la visualització de gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals com a protagonistes en els sectors punters de la societat o com a ciutadans corrents és nul·la, igual que al carrer. Desconeixem quants hi ha en política, al món sindical, empresarial, esportiu i científic. Els referents queden limitats i delimitats. En conseqüència, els mitjans recorrem als estereotips –a les televisions, els gais estan plens de plomes–, que poca cosa tenen a veure amb la realitat i perdem la capacitat de transformació. La seva lluita se silencia i se situa bastants esglaons per sota d'altres de més minoritàries.

La imatge que donem del col·lectiu és la que en tindrà la societat. Una imatge que no s'hauria d'associar més a la fotografia de la seva última Parade que a la del mileurista amb problemes per arribar a final de mes o a la de l'executiva d'una multinacional que enyora els seus fills. El món real està encastat amb zircònies.